

Vestna straža.

Zapisal Peter Petrovič.

Ko je bila vojska v Bosni, je stal некоč na straži vojak Ivan Ljubič. Dobil je nalogo, da mora takoj ustreliti, ako začuje najmanjši šum. S tem bo opozoril druge vojake, da se bliža sovražnik.

Ljubiču ni bil po volji ta ukaz, toda kar se mora, se mora. Kakih sto korakov od njega se je razprostiral gozd, ki bi iz njega lahko došel sovražnik.

Noč je bila jasna, toda brez mesečine. Okolo polnoči začuje Ljubič, kako nekaj zašumi v gozdu. Vojak se ojunači, nastavi puško in ustrelj. Nato je postal šum še večji. Straža zopet izproži puško.

Po drugem strelu se dvigne ves polk vojakov in odhiti na mesto, odkoder je prihajal šum. Mislili so vojaki, da bo tekla kri v ljutem boju. Ko so prihтели do gozda, ni bilo nikjer sovražnika. Ves gozd so prebredli, toda sovražnika nikjer.

Polkovnik ukaže, da pokličejo stražo. Ko pride vojak, mu reče: „Zakaj si streljal brez vzroka?“

Vojak odgovori: „Čul sem šum in zato sem streljal, ker sem mislil, da prihaja sovražnik.“

Potem ukaže polkovnik: „Preiščite še enkrat gozd!“

Res so pregledali ves gozd iznova in so našli tam — ustreljeno lisico. Polkovnik se nasmeje in reče straži: „Dobro si streljal! Tu imaš dva goldinarja; kdor pa zna, naj sname lisici kožuh!“

Obisk.

*Pride k meni zgodnje jutro,
prve zore hladni svit:*

*„Ustani, tamkaj za gorami,
velik dan počiva skrit!“*

*Zaiskri se v zlatem prahu
zemlja širna naokrog,
pride solnce, kralj mogočni,
in se spne v ponosni lok.*

*Jaz klobuček brž po strani
in pogumna moč v srcé:
e, pa pojdimo po svetu,
pride naj, karkoli že!*

E. Gangl.

